

Luxembourg, 14. juli 2017

PRESSEMELDING 07/2017

Dom i sak E-9/16 EFTAs overvåkingsorgan mot Kongeriket Norge

NORGE BRØT IKKE EØS-RETTEEN VED Å HA EN NASJONAL BEGRENSNING FOR ET KJEMIKALIE I PÅVENTE AV EN ENDELIG AVGJØRELSE ETTER REACH-FORORDNINGENS FREMGANGSMÅTE FOR BEGRENSENINGER

EFTA-domstolen forkastet i dag et søksmål fra EFTAs overvåkingsorgan («ESA») om at Norge hadde overtrådt europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 1907/2006 av 18. desember 2006 om registrering, vurdering og godkjenning av samt begrensninger for kjemikalier («REACH-forordningen») ved å ha en nasjonal begrensning for perfluoroktansyre i forbrukerprodukter («PFOA»).

Den norske begrensning for PFOA trådte i kraft i mai 2013, og ble meddelt ESA i august 2013. I oktober 2014 sendte Norge, i fellesskap med Tyskland, dokumentasjon til det europeiske kjemikaliebyrå i medhold av REACH-forordningen artikkel 69 nr. 4, med forslag om en begrensning for PFOA på EØS-plan.

ESA anla traktatbruddssak mot Norge. ESA gjorde gjeldende at REACH-forordningen innebar en harmonisering som omfatter alle stoffer som faller innenfor dens virkeområde. Begrensninger for stoffer som reiser bekymringer på EØS-plan kunne derfor bare vedtas etter en fremgangsmåte for begrensninger som fastsatt i REACH-forordningen artiklene 69 til 73. Nasjonale begrensninger var således forbudt, unntatt i hastetilfelle hvor man må følge fremgangsmåten i REACH-forordningen artikkel 129. Norge hadde ikke fulgt denne fremgangsmåte. ESA anførte derfor at den norske begrensning for PFOA var i strid med REACH-forordningen.

Norge anførte at den nasjonale begrensning kunne rettferdiggjøres etter REACH-forordningen artikkel 128 nr. 2. Denne bestemmelse tillater EØS-stater å opprettholde eller fastsette nasjonale regler for å beskytte arbeidstakere, menneskers helse og miljøet i de tilfelle der REACH-forordningen ikke harmoniserer kravene til fremstilling, omsetning eller bruk. Siden PFOA ikke hadde vært gjenstand for en begrensning etter REACH-forordningen, anførte Norge at kravene for PFOA ikke var harmonisert og at Norge derfor var berettiget til å vedta en nasjonal begrensning for PFOA, forutsatt at EØS-avtalens regler om fri bevegelse respekteres.

EFTA-domstolen pekte på at EØS-stater kan ha gode grunner, basert på menneskers helse eller miljøet, til å innføre eller opprettholde nasjonale tiltak i påvente av utfallet av REACH-forordningens fremgangsmåte for begrensninger. Et stoff hvis krav ennå ikke er harmonisert kan gi en EØS-stat tilstrekkelig tungtveiende grunner til midlertidig å anvende et nasjonalt tiltak inntil REACH-forordningens fremgangsmåte for begrensninger er avsluttet. I disse tilfelle vil REACH-forordningen artikkel 128 nr. 2 tilrettelegge for slike grunner og effektivt kunne underbygge føre var-prinsippet for å opprettholde et høyt beskyttelsesnivå for menneskers helse og miljøet.

Med henvisning til REACH-forordningens lovgivningshistorikk fant EFTA-domstolen at artikkel 128 nr. 2 supplerer beskyttelsesklausulen i artikkel 129 og gir EØS-statene rett til å

treffe nasjonale tiltak om stoffer hvis krav ennå ikke er harmonisert etter REACH-forordningens fremgangsmåte for begrensninger.

EFTA-domstolen pekte videre på at en tolkning av artikkel 128 nr. 2 som innebærer at nasjonale tiltak er tillatt i påvente av en endelig avgjørelse etter REACH-forordningens fremgangsmåte for begrensninger, ikke vil forstyrre helheten i REACH-systemet. Et slikt tiltak vil være midlertidig og kan ikke opprettholdes i strid med utfallet av REACH-forordningens fremgangsmåte for begrensninger. Når en EØS-stat treffer et nasjonalt tiltak, må EØS-staten dessuten iverksette fremgangsmåten for begrensninger etter REACH-forordningen artikkel 69 nr. 4. Det følger av EØS-avtalen artikkel 3 at EØS-staten må oppfylle denne plikt uten opphold. En unnlattelse av å gjøre det kan føre til at ESA eller Kommisjonen anlegger traktatbruddssak.

EFTA-domstolen kom derfor til at kravene til fremstilling, omsetning eller bruk som nevnt i REACH-forordningen artikkel 128 nr. 2 er harmonisert bare når et stoff har vært gjenstand for en endelig avgjørelse etter REACH-forordningens fremgangsmåte for begrensninger. Siden PFOA ikke hadde vært gjenstand for en slik endelig avgjørelse ved utløpet av fristen satt i ESAs grunngitte uttalelse, hadde ikke Norge brutt sine forpliktelser etter REACH-forordningen ved å benytte artikkel 128 nr. 2 som grunnlag for å fastsette en midlertidig begrensning for PFOA i produkter i nasjonal rett.

Avgjørelsen er tilgjengelig i fulltekst på internett, se www.eftacourt.int.

Denne pressemelding er et uoffisielt dokument, og er ikke bindende for EFTA-domstolen.